

ταβαίων ταχέως ἀπὸ τὰς γλώσσας τῶν ἐσχατιῶν τῆς ἀνατολῆς εἰς τὰς τῶν ἐσχατιῶν τῆς δύσεως, ἀπὸ τὴν ἰρλανδικὴν εἰς τὴν κινεζικὴν, τὴν ὁποίαν ἡγάπα διαφερόντως . . . Ὁ Μετσοφάντης εἶχεν ἰδιογενῆ τινα εὐφυῆ, ἣτις θέλει μείνει ἀπαράμιλλος· ὑπῆρξεν ὁ μέγιστος πάντων τῶν γλωσσολόγων· τὸ ὄνομα τοῦ θέλει μείνει διὰ παντός εἰς τοῦ ἀνθρώπινου γένους τὰ χρονικά· ὁ βιογράφος τοῦ G. Stolz, ἐν τῷ «Giornale di Roma», ἀριθμεῖ τὰς ἐπομένους γλώσσας καὶ διαλέκτους ἃς ἐγνώριζεν ὁ Μετσοφάντης: ἀγγλικὴν, ἀθιγγανικὴν, αἰθιοπικὴν, ἀλβανικὴν, ἀμερικανικὴν, ἀραβικὴν, ἀραμαϊκὴν, ἀρμενικὴν καθαρσοῦσαν καὶ ὠμιλημένην, βουλγαρικὴν, γαλλικὴν, γερμανικὴν νεωτέραν, ἀρχαίαν καὶ ἰουδαϊκὴν, γεωργικὴν, δανικὴν, ἐβραϊκὴν ἀρχαίαν καὶ ἐβραϊκὴν τῶν ραββίνων, ἑλληνικὴν ἀρχαίαν καὶ καθωμιλημένην, ἰλλυρικὴν, ἰνδικὴν νεωτέραν, ἰρλανδικὴν, ἰσπανικὴν, ἰταλικὴν, καταλανικὴν, κελτικὴν, κινεζικὴν, κορσαϊκὴν, κουρδικὴν, κροατικὴν, λατινικὴν, λιθουανικὴν, μαλαϊκὴν, μαλτεζικὴν, μογγολικὴν, νορβηγικὴν, ὀλλανδικὴν, οὐγγρικὴν, πεκουανικὴν, περσικὴν, πολωνικὴν, πορτογαλικὴν, ρηθικὴν, ρωμουνικὴν, ρωσικὴν, σαμαριτικὴν, σανσκριτικὴν, σαρδικὴν, σιγγαλικὴν, σκωτικὴν, σουηδικὴν, συριακὴν, ταταρικὴν, τουρκικὴν, χαλδαϊκὴν καὶ χιλιανικὴν.

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΙ ΤΕΛΕΤΑΙ

ἐν Καλκούττα.

Ἐν γαλλικῇ ἐφημερίδι εὐρίσκωμεν τὰς ἐπομένους περιέργους πληροφορίας περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν οἱ Ἰνδοὶ ἐν Καλκούττα προπέμπουσιν εἰς Ἄδου τοὺς νεκροὺς αὐτῶν.

Ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Γάγγου, ἐν Καλκούττα ὡς καὶ ἐν Benarès, ὑπάρχουσιν εἰς διάφορα μέρη τὰ λεγόμενα gauths, ἧτοι κλίμακες εὐρεταί, ὧν αἱ βαθμίδες κατέρχονται μέχρι τῶν χαμηλοτέρων ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ. Παρὰ τὰς κλίμακας ταύτας, εἰς μικρὰ διαστήματα, ὑπάρχουσι θέσεις, ἐφ' ὧν γίνεται ἡ καύσις τῶν νεκρῶν ἐκεῖνων, ὅσοι δύνανται νὰ καταβάλωσι τὴν δαπάνην τόσον μεγάλης τιμῆς. Ἄμα περικαέντος μόνον ὀλίγον τοῦ πτώματος — διότι οἱ τὰς ἐπικηδεῖους ταύτας τελετὰς ἀναλαμβάνοντες φεῖδονται πολλὴ τῆς καυσίμου ὕλης — ἀπλοῦν τίναγμα ἀρκεῖ ὅπως ὁ νεκρὸς ταφῇ εἰς τὰ ἱερά τοῦ ποταμοῦ νάματα. Εἰς τοὺς κόρακας δὲ, τοὺς γύπας, τοὺς ἀετοὺς καὶ τοὺς ἰχθύς τοῦ ποταμοῦ ἀφίνεταί νὰ συμπληρώσωσι τὴν κηδεῖαν.

Ἄλλ' ὅμως δὲν ἔχουσι πάντες οἱ Ἰνδοὶ τὰ μέσα νὰ ἀπολαύσωσι τὴν ἐξαιρετικὴν τιμὴν τῆς καύσεως μετὰ θάνατον· διὰ τοῦτο τὴν περὶ αὐτῶν φροντίδα ἀνέλαβεν ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ τῆς Καλκούττας, ἰδρύουσα δημοσίως ἐσχάρας διὰ τοὺς ἀπόρους, ὧν ἡ καύσις γίνεται προχειρότατα. Ὀλίγα τεμάχια ξύλων τοποθετοῦνται ἐπὶ τοῦ ἐδά-

φους ὑπεράνω μικροῦ κοιλώματος, περιέγοντος θερμὴν ἔτι τέφραν, ἐπὶ δὲ τῶν ξύλων ἐπιτίθεται τὸ σῶμα ὑπτιον ἔχον ἀναδιπλωμένας τὰς κνήμας ὑπὸ τοὺς μηρούς, ὅπως μὴ προσέχωσι τῆς πυρᾶς, διότι τὰ ξύλα αὐτῆς μόλις ἔχουσι μέτρον μήκος. Ὀλίγα ἔτι ξύλα ἐπιτίθενται ἐπὶ τοῦ νεκροῦ, καὶ ἡ πυρὰ ἀνάπτεται ἀμέσως. Ὁθησκευτικὴ τελετὴ οὐδεμία γίνεται, εἰμὴ ἀπλῆ ἐπιρράντισις τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ πτώματος διὰ τινῶν σταγόνων ὕδατος τοῦ Γάγγου, μεθ' ὃ οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι οἱ τὸν νεκρὸν κομίσαντες ἐπιστρέφουσιν ἡσύχως οἴκαδε, ἢ καὶ ἐνίοτε παρίστανται ἀδιάφοροι εἰς τὴν ἀποτέφρωσιν. Πολλὰκις ὅμως αἱ ὀλίγαι ὑπὸ τῆς ἀγγλικῆς ἀρχῆς διατηρούμεναι ἐσχάραι εἰσὶν ἀνεπαρκεῖς, καὶ τότε τὸ ἔργον τῆς ταφῆς ἐκτελεῖ μόνον ὁ ποταμὸς, δεχόμενος εἰς τὰ ἡγιασμένα αὐτοῦ ὕδατα τὸ πτώμα χωρὶς καμμίας προηγουμένης τελετῆς. Τὸν τρόπον τοῦτον τῆς ταφῆς ζητοῦσι νῦν νὰ καταργήσωσιν οἱ Ἄγγλοι, συμβαίοντα ἄλλως τε σπανιώτερον ἢ πρότερον· ἀλλ' οὐχ ἥττον συμβαίνει πάντοτε, διότι σήμερον ἔτι ἡ Ἀτμοπλοικὴ Ἐταιρία ἔχει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῆς γυναῖκα, ἧς ἀποκλειστικὸν ἔργον εἶνε νὰ ὠθῇ εἰς τὰ βαθέα ὕδατα τοῦ ποταμοῦ διὰ μακροῦ κάμακος τὰ πτώματα, τὰ ὁποῖα κίνδυνος εἶνε νὰ ἐμπλακῶσιν εἰς τὴν ἔλικα τοῦ ἀτμοπλοίου ἢ εἰς τοὺς πασσάλους τῆς ἀποβάθρας.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Ἡ μητερούλα ἔς τὸν κόρφο τῆς κοιμίζει
Τὸ ἀκρίβυ τῆς, τὸ μόνον τῆς παιδί.

Ἐξω μὲ χιόνια Δεκέμβριος τριγυρᾷ,
Κι' αὐτὴ τὸ σφίγγει, καὶ σὺν νὰ τραγουδῇ,
Σιγομιλαίει μὲ γέλιο καὶ τρομούλα

Ἡ μητερούλα:

« Ἄγιε Νικόλα, ποῦ ἐβγήκατα χτενίζεις
Τ' ἄσπρα σου γένεια· ψηλὰ ἔς τὸν οὐρανὸν,
Καὶ πέφτουν κάτω σωρὸς καὶ μᾶς χιονίζεις,
Μὴν τὸ κρυώσης, λυπησοῦ τῶσανόν·
Λαμπάδα τρέχω ἔς ἐσὶ ν' ἀνάψω κι' ὅλα,
Ἄγιε Νικόλα!

Νὰ ὁ Χριστὸς σου γεννιέται ἔς ἐλγάκι,
Ποῦ ἀγαπᾷς, μικρὸ μου, τὰ παιδιὰ·
Ζεστό σοῦ φέρνει, κινουόργιο φουστανάκι,
Καὶ τὴν εὐχὴν τοῦ πιστῆ σου συνοδιά·
Κοιμησοῦ τώρα καὶ θάρρη ἔς τῶνειρό σου·
Νὰ ὁ Χριστὸς σου!

Κι' ἀφοῦ μᾶς φύγη, δὲν μᾶς ξεχνᾷ ὁσέση
Ἐπὶ τὸν Ἄϊ-Βασίλει γιὰ σὲ παραγγελιά
Χίλια παιγνίδια λαμπρὰ νὰ σοῦ γάρση
Καὶ ζαχαράτα καὶ χάδια καὶ φιλιὰ.
Μὲ τὴν χαρὰ σου ἡ χάρι του ὄκ σμίγη,
Κι' ἀφοῦ μᾶς φύγη!

Τί ὄκ μοῦ μένη ἂν γράφθῃ μαύρη μέρα
Γιὰ νὰ τὸ γάσω ἀπὸ τὴν ἀγκυλιά; . . .
Χωρὶς παιδάκι τί εἶνε ἡ μητέρα;
Χωρὶς πουλάκι τί θέλει ἡ φωλιά;
Ἄν μοῦ πετάξῃ ἄς πέσω χαλασμένη. . .

Τί ὄκ μοῦ μένη!